

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ 1/2549

ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ ขอนำเสนอกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย และการลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการและลูกจ้างประจำ รวมทั้งความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

1. ความผิดวินัยฐานประพฤติชั่ว

เกือบติดคุก

นางรวย ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 6 ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กล่าวคือ คนหางานได้ร้องทุกข์ว่าได้สมัครไปทำงานประเทศสวีเดน กับนางรวย ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 5 ซึ่งรับสมัครคนหางานไปทำงานต่างประเทศโดยใช้สถานื่อนามัยเป็นสถานที่ในการติดต่อรับสมัครงานโดยผิดกฎหมาย พนักงานอัยการได้เป็นโจทก์ฟ้องนางรวย ในข้อหาความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองแรงงานและความผิดฐานฉ้อโกง ต่อศาลจังหวัด จำเลยได้ให้การรับสารภาพต่อศาล และศาลพิพากษาความสรุปว่าเมื่อต้นเดือนเมษายน 2543 ถึงวันที่ 25 กรกฎาคม 2543 นางรวยได้จัดหางานให้แก่คนงานที่จะเดินทางไปทำงานในต่างประเทศโดยเรียกและรับเงินค่าบริการจากคนหางานโดยไม่ได้รับอนุญาตจัดหางานจากนายทะเบียนจัดหางานกลาง อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และได้หลอกลวงประชาชนจำนวน 6 คน ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นที่โจทก์ฟ้องนางรวย ในข้อหาความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองแรงงาน และคุ้มครองแรงงาน จำคุก 3 ปี และปรับ 60,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 30,000 บาท และไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้ 2 ปี ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินจำนวน 18,000 บาท แก่ผู้เสียหาย

พฤติกรรมดังกล่าวของนางรวย เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดจึงมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน นางรวย จำนวน 1 ขั้น และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษดังกล่าวนี้ เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

เพราะเลยจึงได้ใจ

นายหื่น ตำแหน่งเจ้าพนักงานวิทยาศาสตร์การแพทย์ 4 ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กล่าวคือ นายหื่น ปฏิบัติงานอยู่ที่เดียวกันกับนางสาวสวย ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงาน ปรากฏว่านายหื่นได้กระทำการละเมิดสิทธิทางร่างกายและจิตใจนางสาวสวย หลายครั้งหลายครา คือ เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2543 เวลา 22.30 น. ขณะที่นางสาวสวย กำลังล้างจานอยู่ในห้องน้ำที่ทำงาน นายหื่น ได้เข้าไปในห้องน้ำและปิดประตูแล้วลวนลามวันที่ 7 มกราคม 2544 เวลาประมาณ 23.00 น. ในงานเลี้ยงปีใหม่ของกลุ่มงานที่ร้านอาหาร นางสาวสวยได้เข้าห้องน้ำและในขณะที่เดินกลับ นายหื่นได้ดึงตัวไว้และพยายามใช้กำลังบังคับหอมแก้ม และต่อจากนั้นเป็นต้นมา นายหื่น ก็จะพยายามตีสนิทและกระทำการลวนลามโดยอาศัยโอกาสที่นางสาวสวย กำลังปฏิบัติหน้าที่ เช่น ในขณะที่ปฏิบัติงานหรือขณะออกจากเวรนอกเวลา นายหื่น ก็จะอาศัยโอกาสที่อยู่สองต่อสอง ใช้กำลังดึงตัวหรือจุดประกายนางสาวสวย เข้าไปในห้องน้ำหญิงหรือเข้าไปในห้องทำงานที่ไม่มีคน แล้วพยายามลวนลามกอดจูบ นางสาวสวยได้ดิ้นรนขัดขืนโดยการนั่งอตัวลงก้มหน้าชิดเข้าแล้วพยายามพูดดีด้วยจนนายหื่นหยุดลวนลาม หรือในขณะที่นางสาวสวยนั่งทำงานและใช้มือทั้งสองข้างทำงานอยู่ นายหื่น ได้เข้ามาพูดคุยและโอบหอมแก้มโดยที่นางสาวสวยไม่ทันระวังตัว นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรม ฉวยโอกาสเข้าแตะเนื้อต้องตัว ตีกันบ้าง แตะไหล่บ้าง แทบทุกครั้งที่เกิดขึ้น เมื่อถูกกระทำดังกล่าวนางสาวสวยได้พูดต่อว่าไม่ให้กระทำพฤติกรรมเช่นนั้นกับตน และบอกด้วยว่าตนไม่ชอบ และพยายามพูดดีด้วยเพื่อเอาตัวรอดในลักษณะใช้ไม้นวมและพยายามข่มอารมณ์ไว้ไม่ไว้วางใจ จนเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2544 ขณะนั่งทำงานอยู่ นางสาวสวยได้พูดแนะนำนายหื่น เกี่ยวกับการส่งกล้องจุลทรรศน์ดูสไลด์นับเม็ดเลือดแดงและเม็ดเลือดขาวโดยให้นับแยกจำนวนกัน แล้วทั้งคู่พูดโต้ตอบกันไปมาในลักษณะประชดประชันกัน ซึ่งตามปกติก็จะพูดกระแนะกระแหนกันเป็นประจำอยู่แล้ว แต่ครั้งนี้นายหื่น รู้สึกมีอารมณ์โกรธ และอ้างว่านางสาวสวย ดูถูกตนด้วยคำพูดว่า “ทำสไลด์แค่นี้ไม่ได้จะทำอะไรกิน” นายหื่นจึงใช้กำปั้นซ้ายชกไปที่ไหล่ขวาของนางสาวสวย ซึ่งนั่งอยู่ห่างประมาณหนึ่งช่วงแขน เขาไปเล็กน้อย นายหื่น ลูกขึ้นทำท่าจะเข้าไปชกอีก แต่มีคนเข้าห้ามไว้เสียก่อนนางสาวสวย ได้ต่อว่านายหื่นว่าทำอย่างนี้ไม่ดีและรู้สึกโกรธ เสียใจ และน้ำตาซึม แต่กลับทำงานต่อทั้งที่ดูสไลด์ไม่รู้เรื่อง ต่อมาโรงพยาบาลได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย นายหื่น ได้ยอมรับสารภาพว่าตนได้ชกนางสาวสวยและยอมรับว่าตนได้ทำการลวนลามนางสาวสวยตามที่ถูกกล่าวหาจริงโดยอ้างว่านางสาวสวย หน้าตาน่ารัก แต่เป็นการหยอกล้อไม่ได้คิดอะไรเกินเลย ที่กระทำหลายครั้งเพราะนางสาวสวย เป็นคนไม่ถือตัวและไม่ทราบนางสาวสวยชอบตนด้วยหรือเปล่า เพราะนางสาวสวย เป็นคนเฉยจนดูไม่ออกว่าเป็นคนอย่างไร

พฤติกรรมดังกล่าวของนายหื่น เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาความสามัคคีในระหว่างข้าราชการด้วยกัน และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 93 และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จังหวัดจึงได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนายหื่นจำนวน 5% เป็นเวลา 2 เดือน และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าวนี้เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

คิดถึงตอนเที่ยงคืน

นายเมมา ตำแหน่งเจ้าพนักงานวิทยาศาสตร์การแพทย์ 3 ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กล่าวคือ นายเมมา และนางสาวดวงใจ พักอาศัยอยู่ในบ้านพักของโรงพยาบาลชุมชนเดียวกัน เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2544 เวลา 23.30 น. นายเมมา มีอาการเมาสุราจนไม่สามารถครองสติได้และได้ใช้เท้าพังประตูบ้านพักของนางสาวดวงใจ ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค 5 ซึ่งเป็นบ้านพักที่อยู่ภายในโรงพยาบาลโดยขณะนั้นนางสาวดวงใจพักอยู่บ้านพักชั้นล่างเพียงคนเดียว นายเมมา พยายามที่จะเข้าไปหานางสาวดวงใจ นางสาวดวงใจ จึงโทรศัพท์ที่เรียกยามและเจ้าหน้าที่ให้มานำตัวนายเมมา ออกไป โดยนายเมมา อยู่ในอาการมึนเมาและบอกกับยามว่า “จะมาคุยกับเขา” ซึ่งการกระทำครั้งนี้ของนายเมมา สร้างความตกใจให้แก่นางสาวดวงใจ และทำให้กลอนประตูบ้านพักของทางราชการเสียหาย ทั้งนี้ นายเมมา ได้ให้การรับสารภาพว่าตนได้กระทำความผิดดังกล่าวจริง เนื่องจากตอนขาดสติ

พฤติกรรมดังกล่าวของนายเมมา เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดจึงมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนายเมมา จำนวน 5 % เป็นเวลา 3 เดือน และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าวนี้ เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

2. ความผิดวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

ติดคุกเพราะ เอ.ที.เอ็ม.

นายลักษณะ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 5 ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กล่าวคือ เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2545 ศาลจังหวัดได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกา ที่ 9762/2544 วันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2544 คดีที่พนักงานอัยการจังหวัดเป็นโจทก์ฟ้องนายลักษณะ เป็นจำเลย ในข้อหาหลักทรัพย์ของนางสาวจันทร์ ไปโดยทุจริต ซึ่งเป็นกระเป๋าสตางค์เงินภายในกระเป๋ามีเงินสดจำนวน 800 บาท บัตรประจำตัวประชาชน ใบอนุญาตขับรถยนต์ตลอดชีพ บัตร เอ.ที.เอ็ม. ของธนาคารกรุงไทย จำกัด บัตร เอ.ที.เอ็ม. ของธนาคารกรุงเทพ จำกัด และภายหลังเกิดเหตุ นายลักษณะ ได้นำบัตร เอ.ที.เอ็ม.ทั้งสองใบดังกล่าวไปถอนเงินจากเครื่องจ่ายเงินอัตโนมัติของธนาคารกสิกรไทย จำกัด เป็นเงินจำนวน 10,030 บาท หรือมีเงินในวันเดียวภายหลังเกิดเหตุหลักทรัพย์แล้ว นายลักษณะ รับเอาบัตร เอ.ที.เอ็ม. ทั้งสองใบไปไว้โดยประการใดแล้วช่วยพาเอาไปเสียช่วยซ่อนเร้นซึ่งทรัพย์ดังกล่าวโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาโดยการกระทำความผิดฐานหลักทรัพย์ เหตุเกิดเมื่อครั้งนายลักษณะ ปฏิบัติราชการอยู่ที่โรงพยาบาลชุมชนโดยศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่ให้ยกฟ้องนายลักษณะ และพิพากษาแก้เป็นว่า นายลักษณะ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ฐานหลักทรัพย์ ลงโทษจำคุก จำนวน 2 ปี

พฤติกรรมของนายลักษณะ ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จังหวัดจึงมีคำสั่งลงโทษปลดนายลักษณะ ออกจากราชการ และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าวนี้ เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

ยายยาบ้าหวังว่าจะสวย

นางรวยลัด ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 5 ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กล่าวคือ เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2545 เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุม นายปัด ข้าหาจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) จำนวน 50 เม็ด นายปัด ได้ให้การขัดท้อว่าได้ซื้อมาจากนางรวยลัด และสามี คือ จำสับตำรวจดำ (อดีตข้าราชการตำรวจ) เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ทำการวางแผนจับกุม โดยเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2545 ได้โทรศัพท์ติดต่อขอซื้อยาบ้า ไปยังหมายเลขโทรศัพท์มือถือของนางรวยลัด หมายเลข 0 9XXX XXXX และนัดส่งมอบยาบ้าบริเวณข้างโรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอ และเมื่อเวลาประมาณ 21.00 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการตรวจค้นรถยนต์ที่จำสับตำรวจดำ เป็นผู้ขับ และนางรวยลัด นั่งมาด้วย ในขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าจับกุมและเปิดประตูรถยนต์ทางด้านที่นางรวยลัด นั่งอยู่ นางรวยลัด ได้ลุกขยับไปนั่งทับบริเวณที่วางเมทแอมเฟตามีนและไม่ยอมลงจากรถยนต์ เมื่อค้นภายในรถพบว่ามีเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ลักษณะกลมแบน บรรจุในถุงพลาสติกสีฟ้า จำนวน 190 เม็ด วางอยู่ข้างที่ดึงเบรคมือภายในรถด้านซ้ายและโทรศัพท์มือถือ หมายเลข 0 9XXX XXXX เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงจับกุม จำสับตำรวจดำ และนางรวยลัด ดำเนินคดีอาญาในข้อหาร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ต่อมาพนักงานอัยการได้ฟ้องนางรวยลัด และสามี เป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดจำสับตำรวจดำ จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ส่วนนางรวยลัด จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลจังหวัดได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2546 ว่านางรวยลัด มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 , 66 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ลงโทษจำคุก 7 ปี

พฤติกรรมดังกล่าวของนางรวยลัด เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดจึงได้มีคำสั่งลงโทษไล่นางรวยลัด ออกจากราชการ และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษดังกล่าวนี้ เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

เพลงที่ชื่นชอบ

นายร้อน ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งยามของโรงพยาบาลชุมชน ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กล่าวคือนายร้อน และนายแข็ง ปฏิบัติงานอยู่ที่โรงพยาบาลชุมชนเดียวกัน เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2546 เวลาเย็น นายแข็ง และนายร้อน ได้ไปร่วมงานเลี้ยงต้อนรับและเลี้ยงส่งเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลซึ่งจัดขึ้นที่หอประชุมโรงเรียนประจำอำเภอ ในงานได้มีการเปิดเพลงคาราโอเกะร้องเพลงกัน ต่อมาเวลาประมาณ 23.00 น. ผู้มาร่วมงานต่างทยอยกันกลับบ้าน และระหว่างงานใกล้เลิก เวลาประมาณ 24.00 น. นายร้อน ได้ขอร้องเพลงประมาณ 3 เพลง เมื่อร้องถึงเพลงที่ 3 ซึ่งเป็นเพลงที่นายร้อน ชื่นชอบ นายแข็ง ได้ตะโกนบอกว่าเพลงไม่ดี ให้เปลี่ยนเพลง เมื่อเพลงถูกเปลี่ยน นายร้อน รู้สึกโมโหและเดินออกจากบริเวณที่ร้องเพลง เมื่องานเลี้ยงเลิกหลังจากเก็บของแล้ว เมื่อเวลาประมาณ 00.30 น. (วันที่ 31 พฤษภาคม 2546) นายแข็ง ได้ขับรถจักรยานยนต์กลับไปบ้านพัก และนายร้อน ได้ขับรถตามไปที่บ้านของนายแข็ง แล้วเกิดการต่อว่าและโต้เถียงกันในเรื่องที่ร้องเพลงในงานเลี้ยง นายร้อน จึงล้วงเอาอาวุธปืนที่พกติดตัว ยิงไปที่นายแข็ง จำนวน 2 นัด จากนั้นก็มีการกอดปล้ำกันและบุคคลทั้งสองล้มลง นายร้อน จึงใช้ปืนยิงนายแข็ง อีกจำนวน 2 นัด จากนั้นนายร้อน ได้หลบหนีไปและทิ้งปืนลงข้างทาง ต่อมาได้มีผู้นำนายแข็ง ไปส่งโรงพยาบาลและได้ถึงแก่ความ

ตายในเวลาต่อมา ต่อมาวันที่ 5 มิถุนายน 2546 นายร้อน ได้เข้ามามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนและรับสารภาพ ทุกข้อกล่าวหา ผลการชันสูตรพลิกศพของนายเซ็ง พบว่ามีบาดแผลที่บริเวณหน้าอกด้านหน้า 3 แห่ง ด้าน หลัง 2 แห่ง พบหัวกระสุนปืนฝังอยู่ จำนวน 1 ลูก และสาเหตุการตายเนื่องจากถูกยิงผ่านหัวใจซึ่งเป็นอวัยวะ สำคัญ พนักงานสอบสวนได้สอบสวนพิจารณาแล้วมีความเห็นว่าควรสั่งฟ้องนายร้อน ในความผิดทางอาญาฐานฆ่าผู้อื่นตายโดยเจตนา และมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ในระหว่างที่ถูกดำเนินคดี นายร้อน ได้ถูกควบคุมตัวและฝากขังไว้ที่เรือนจำจังหวัดตั้งแต่วันที่ 5 มิถุนายน 2546 และต่อมาศาลจังหวัดได้มีคำพิพากษา ลงโทษจำคุกนายร้อน รวม 10 ปี 9 เดือน และคดีอาญาถึงที่สุด

พฤติกรรมดังกล่าวของนายร้อน เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติกู้ข้อย่าง ร้ายแรงตามข้อ 46 วรรคสอง แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ.2537 และจังหวัดได้มีคำสั่งลงโทษไล่นายร้อน ออกจากราชการ ต่อมานายร้อน ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข ซึ่ง อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของนายร้อน

3. ความผิดวินัยฐานไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ อยากจะรู้ว่าใครแอบอ้าง

นางสาวเจียบ ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการ 5 ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กล่าวคือ เมื่อปี 2546 ผู้บริหารของโรงพยาบาลได้รับทราบว่ามี การเรียกเงินจากผู้สมัครเพื่อคัดเลือกเข้าทำงานเป็น ลูกจ้างชั่วคราวของโรงพยาบาลโดยมีการติดต่อกับผู้ถูกเรียกเงินทางโทรศัพท์เพื่อขอรับเงินโดยอ้างชื่อ ของนางสาวเจียบซึ่งปฏิบัติงานอยู่ที่ฝ่ายการเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล ดังนั้น จึงได้วางแผนร่วมกับ เจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อล่อจับผู้ที่เรียกรับเงินจากผู้สมัครเข้าทำงาน โดยการล่อจับดังกล่าวได้ให้ผู้ถูกเรียก รับเงินโทรศัพท์นัดให้นางสาวเจียบ มารับเงิน และนางสาวเจียบ ได้สอบถามทางโทรศัพท์ว่าเป็นเงินค่า อะไร ผู้ถูกเรียกรับเงินจึงบอกไปว่าเป็นเงินค่าจ้างงานโดยฝากเอาไปให้นางสมศรี ซึ่งมีอาชีพค้าขาย ต่อมา นางสาวเจียบ ก็ได้มาตามทีนัดไว้และรับเงินไปจากผู้ถูกเรียกรับเงิน จำนวน 4,000 บาท จากนั้นเจ้าหน้าที่ ตำรวจก็เข้าทำการจับกุมนางสาวเจียบ นางสาวเจียบได้ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาโดยให้การว่าตนอยากรู้ ความจริงว่าใครเป็นผู้แอบอ้างใช้ชื่อของตนไปเรียกรับเงินจากผู้สมัครเข้าทำงาน ตนจึงรับเงินไว้เพื่อ ตรวจสอบให้รู้ความจริง ซึ่งต่อมาสำนักงานอัยการจังหวัดได้มีคำสั่งไม่ฟ้องนางสาวเจียบและผู้ว่าราชการ จังหวัดเห็นชอบด้วย

พฤติกรรมดังกล่าวของนางสาวเจียบ ที่ทราบว่ามีผู้แอบอ้างชื่อของตนไปเรียกเงินจากผู้สมัคร สอบและได้รับมอบเงินไว้จากผู้ที่ถูกเรียกรับเงิน เพื่อจะทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงด้วยตนเอง โดยไม่ได้ รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบก่อน ตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ เป็นการกระทำผิด วินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามมาตรา 91 แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดจึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ และ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าว นั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับ โทษแล้ว

4. ความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ

น้อยใจผู้บริหาร

นายน้อย ตำแหน่งนายแพทย์ 6 ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กล่าวคือ เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2547 นายน้อย ไม่มาปฏิบัติราชการและไม่ได้ยื่นใบลาตามระเบียบว่าด้วยการลาแต่ประการใด ทำให้ผู้ป่วยที่นัดไว้ไม่ได้รับการผ่าตัด จนต้องให้แพทย์คนอื่นปฏิบัติหน้าที่แทน และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลได้พยายามติดต่อทางโทรศัพท์มือถือและโทรศัพท์บ้านก็ไม่สามารถติดต่อได้แต่ประการใด ซึ่งนายน้อย ให้การว่าในวันดังกล่าวตนอยู่ที่บ้านและได้โทรศัพท์มาที่ตึกผู้ป่วย ได้ถามอาการคนไข้โดยมาตรวจเยี่ยมผู้ป่วยแล้ว และตนน้อยใจผู้บริหารของโรงพยาบาลที่ไม่ให้ทำ Case off plate จึงไม่ยอมรับโทรศัพท์ที่ตามตัวดังกล่าว

พฤติกรรมดังกล่าวของนายน้อย เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ มาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โรงพยาบาลจึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษดังกล่าวนั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

5. ความผิดวินัยฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ และฐานไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ และฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ

ปล่อยน้ำทิ้งระวังจะท่อมโรงพยาบาล

นายบุญ ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งยาม โรงพยาบาลชุมชน ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กล่าวคือ นายบุญ ได้มาปฏิบัติงานนอกเวลาราชการในวันหยุดราชการและมีหน้าที่ผลิตน้ำประปาให้เพียงพอในการใช้ภายในโรงพยาบาล และซ่อมแซมบำรุงรักษาระบบประปาให้ใช้งานได้ตลอดเวลา นายบุญ ได้มาปั้มน้ำประปาทิ้งไว้แล้วออกไปนอกเขตโรงพยาบาลในระหว่างเวลาที่ปฏิบัติงานโดยกระทำเช่นนี้บ่อยครั้งทำให้น้ำประปาไหลทิ้งตลอดเวลาและทำให้เจ้าหน้าที่ ผู้ป่วย และญาติ ไม่มีน้ำใช้ในการอุปโภคและบริโภค และเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2548 นายบุญ ได้ปั้มน้ำทิ้งไว้จนถึงเช้าของวันที่ 13 มกราคม 2548 นายบุญ อ้างว่าตนปั้มน้ำลืมห่างทิ้งไว้ และเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2547 หัวหน้างานพัสดุและซ่อมบำรุง ได้รับแจ้งว่าน้ำประปาไม่ไหลและได้แจ้งให้นายบุญ ทราบ ต่อมาวันที่ 25 สิงหาคม 2547 หัวหน้างานพัสดุและซ่อมบำรุง ได้จ้างบุคคลภายนอก ชุดท่อระบบประปาและแล้วเสร็จในเวลา 17.30 น. และได้แจ้งให้นายบุญ ขึ้นปฏิบัติงานนอกเวลาราชการเพื่อทำการต่อท่อระบบประปาที่ชำรุดให้แล้วเสร็จ แต่นายบุญ ก็ไม่ขึ้นมาปฏิบัติงานเพื่อทำการต่อท่อประปา โดยอ้างว่าฝนตก ทำให้เจ้าหน้าที่ ผู้ป่วยและญาติ ไม่มีน้ำใช้ และต่อมาวันที่ 26 สิงหาคม 2547 นายบุญ จึงมาดำเนินการต่อท่อประปาแล้วเสร็จในเวลา 10.00 น.

พฤติกรรมดังกล่าวของนายบุญ เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ฐานไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ และฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามข้อ 31 และข้อ 40 วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ.2537 โรงพยาบาลชุมชนจึงได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน นายบุญ จำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือน

6. ความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

หน้าที่เป็นล้าน

นายไป ตำแหน่งเจ้าหน้าที่รังสีการแพทย์ 4 ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กล่าวคือ นายไป ไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการที่กลุ่มงานรังสีวิทยา ตั้งแต่วันที่ 24 มิถุนายน 2546 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันโดยไม่กลับมาอีกเลย ทั้งนี้ในวันที่ 24 มิถุนายน 2546 นายไป ได้โทรศัพท์มาที่หัวหน้ากลุ่มงานรังสีวิทยา แจ้งขอลากิจด่วน จำนวน 4 วัน ตั้งแต่วันที่ 24-27 มิถุนายน 2546 หัวหน้ากลุ่มงานรังสีวิทยาได้แนะนำให้ยื่นใบลาจิจ หลังจากเสร็จภาระกิจกลับมาแล้ว หลังจากนั้นนายไป ก็ไม่ได้มายื่นใบลาจิจแต่อย่างใด การขาดราชการของ นายไป ดังกล่าว เชื่อว่าเกิดจากนายไป มีปัญหาเรื่องหนี้สิน โดยมีหนี้สินเกี่ยวกับการผ่อนชำระค่ารถยนต์ สหกรณ์ออมทรัพย์ และหนี้กับเพื่อนร่วมงานและบุคคลภายนอก เป็นจำนวนหลายล้านบาท

พฤติกรรมดังกล่าวของนายไป เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดจึงได้มีคำสั่งลงโทษไล่นายทิ้ง ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ 24 มิถุนายน 2546 เป็นต้นไป และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษดังกล่าว นั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

ยังไปก็ไล่ออกไม่ได้

นายบุญทิ้ง ได้ยื่นหนังสือลาออกจากราชการผ่านหัวหน้ากลุ่มงานซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้น เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2544 เพื่อไปประกอบอาชีพอื่นตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2544 เป็นต้นไป สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดได้มีบันทึกลงวันที่ 30 ตุลาคม 2544 รายงานผู้ว่าราชการจังหวัดกรณีที่นายบุญทิ้ง ขอลาออกจากราชการดังกล่าว ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีหนังสือลงวันที่ 7 ธันวาคม 2544 ถึงนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด แจ้งวันออกจากราชการของนายบุญทิ้ง โดยผลของกฎหมายว่าลาออกจากราชการในวันที่ 24 พฤศจิกายน 2544 เป็นต้นไป เมื่อสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดได้รับทราบวันออกจากราชการโดยผลของกฎหมายดังกล่าวแล้ว จึงพบว่าในระหว่างวันที่ 1-23 พฤศจิกายน 2544 นายบุญทิ้ง ไม่ได้ลงเวลาปฏิบัติราชการจึงแจ้งให้หัวหน้ากลุ่มงานตรวจสอบ และได้มีการรายงานเรื่องนี้ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดทราบ เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2544 ว่านายบุญทิ้ง ไม่ได้มาปฏิบัติราชการในระหว่างวันที่ 1-23 พฤศจิกายน 2544 จริง ต่อมาได้มีการดำเนินการทางวินัยแก่นายบุญทิ้ง โดยผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งลงวันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ.2546 ลงโทษไล่นายบุญทิ้ง ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2544 เป็นต้นไป กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีดังกล่าวเมื่อนายบุญทิ้ง ยื่นแบบหนังสือขอลาออกจากราชการ ผ่านหัวหน้ากลุ่มงานซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้น เพื่อไปประกอบอาชีพอื่น ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2544 เป็นต้นไป ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่านายบุญทิ้ง ได้ยื่นใบลาออกล่วงหน้า

ก่อนวันขอลาออกน้อยกว่า 30 วัน และมีได้แสดงเหตุผลและความจำเป็นพิเศษ จึงไม่พิจารณาการลาออกของนายบุญทิ้ง เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออก มิได้มีคำสั่งอนุญาตให้ลาออก และมีได้มีคำสั่งยับยั้ง ดังนั้น จึงถือว่านายบุญทิ้ง ออกจากราชการโดยผลของกฎหมายตั้งแต่วันที่ 24 พฤศจิกายน 2544 ตามนัยข้อ 3 วรรคสี่ แห่งระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2536 ที่กำหนดไว้ว่า “หนังสือขอลาออกจากราชการที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกน้อยกว่า 30 วัน โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออก หรือที่มีได้ระบุวันขอลาออก ให้ถือวันถัดจากวันครบกำหนด 30 วัน นับแต่วันยื่นเป็นวันขอลาออก” แม้ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนจะปรากฏว่านายบุญทิ้ง มีพฤติการณ์น่าเชื่อว่ามีเจตนาที่จะละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า 15 วันจริง อันเข้าข่ายเป็นการทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อนายบุญทิ้ง ไม่เคยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้ก่อนออกจากราชการ เพราะผู้บังคับบัญชาเพิ่งทราบชื่อนายบุญทิ้ง ไม่ได้มาปฏิบัติราชการเกินกว่า 15 วัน เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2544 แต่นายบุญทิ้งได้ออกจากราชการโดยผลของกฎหมายไปเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2544 เนื่องจากมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติไว้ว่า “ข้าราชการพลเรือนผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น...แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า ...แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณา ตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้ เสมือนว่าผู้หนึ่งยังมีได้ออกจากราชการ...” จากข้อกฎหมายดังกล่าว กรณีที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วได้นั้นจะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้หนึ่งต้องถูกกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้หนึ่งว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้ก่อนออกจากราชการ ดังนั้น เมื่อนายบุญทิ้งไม่เคยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้ก่อนออกจากราชการ ผู้บังคับบัญชาจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่นายบุญทิ้งได้ การดำเนินการทางวินัยแก่นายบุญทิ้งในกรณีดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เห็นควรยกเลิกคำสั่งลงโทษไล่นายบุญทิ้ง ออกจากราชการ และ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องนี้ได้มีการรายงานเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2544 ว่านายบุญทิ้ง ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 1-23 พฤศจิกายน 2544 อันเป็นการรายงานภายหลังซึ่งผู้ยื่นพยานหลักฐานเป็นข้าราชการไปแล้ว ย่อมไม่สามารถที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ได้อีก จึงมีมติให้ยกเลิกคำสั่งจังหวัดที่สั่งลงโทษไล่นายบุญทิ้ง ออกจากราชการ (กรณีนี้จะต้องมีการรายงานระหว่างวันที่ 17-23 พฤศจิกายน 2544)

จัดทำโดย

นายเสมอ กภาพักดี นิตกร 7 ว ด้านวินัย

นายสุภาพ ศิริไกรวัฒนาวงศ์ นิตกร 6 ด้านวินัย

นายเกตุแก้ว แก้วใส นิตกร 5

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

โทร. 0 2590 1314, 0 2590 1417, 0 2590 2492

โทรสาร 0 2591 8589